

Мариана Тинчева Еклесия

Белите лястовици
(Миниатюри)

1. Една сутрин към десет в манастира пристигна мъж около петдесетгодишен. Беше висок, с гъста, прошарена коса, с измъчен външен вид. Той попита удобно ли е да отворим църквата, за да запали свещ – тази сутрин сънувал покойната си сестра. Послушницата взе ключовете на храма, поведе човека натам, а когато стигнаха до голямата метална врата, той каза: „Прощавайте, че не мога да ви помогна. От десет дни съм в близкия санаториум, предстои ми тежка операция на сърцето...“

Младата жена се вгледа в лицето му – хубаво, ала унило от предстоящото. Като чуваше далечния шум на колите по шосето, той поиска да сподели: „Не зная дори дали отново ще се върна в Пловдив при семейството си...“ Жената отвори вратата без усилие и предложи на мъжа да влезе пръв. Тя навярно можеше да остане безмълвна в храма, но като подаде свещите, каза: „Бог ви е пратил тук, защото ще ви помогне. Вярвате ли?“ Непознатият отвърна несигурно: „Вярвам, но лекарите не са обнадеждени, казаха ми всичко.“

„Бог може повече от лекарите. Когато поиска да спаси някого, Той намира начин да го предвести. По време на операцията ще ви го докаже.“

Тя за пореден път започна да разказва някои чудеса, които ѝ бяха разказвали поклонници и които сама беше преживяла. Мъжът слушаше впечатлен, но допускаше, че жената преувеличава. Тя като разбра, че гостът не е убеден в случаите, за които науката няма обяснение, вярващата реши, че болният ще повярва по-лесно в думите на молитвеника. Тя взе книгата с твърдата подвързия, намери молитвите за изцеление на тежко болни хора и прочете една от тях. Отново не забеляза успех в душата на мъжа – страхът и отчаянието бяха оставили дълбок белег от думите на лекарите и той добави: „Положението е сериозно, не може да се оправи с молитви...“

Тя затвори книгата. Знаеше, че Бог най-често извършва онова, което думите не могат да обяснят за Него. Мъжът остана в тишината две-три минути, въздъхна дълбоко, благодари за отключената врата и молитвата, но не бързаше да си тръгне. След десетина минути, когато двамата отново бяха до масата за продаване на свещи и църковни икони, послушницата взе едно кръстче и го подаде на мъжа: „Вземете го, то ще ви пази по време на операцията и ще ви помага в бъдеще.“

Той веднага извади портфейла си и подаде банкнота – да заплати, но момичето се засмя: „Не, не, кръстчето е за здраве и добра участ, не струва пари. Моля ви само да се обадите, когато ви е възможно, че операцията е минала благополучно.“

Непознатият дори не успя да каже „Благодаря!“ Сви голямата си длан с кръстчето, положи я до сърцето с поклон... А когато вдигна главата си, очите му не успяха да скрият силата на две сълзи.

2. Неделното богослужение беше привършило и свещеникът напусна храма. Половин час преди дванадесет в църквата влезе жена с вързопче – личеше, че в него има домашна питка. Възникна на ръст, със селска забрадка на главата и дрехи от домашна вълна, тя навярно идваше от далече. Очите ѝ питащо огледаха наоколо, после пристъпи към иконостаса: „Къде да намеря свещеника? – попита. – Искам да прочете молитва за здраве на сина ми... Преди два дни сънувах Божията майка, каза ми да поплета кърпа на една кука, да я донеса тук и да я поставя на масата, където е нейната икона.“

Жената беше разстроена от закъснението си; един рейс от селото не изпълнил разписанието и ето – тя пристигна час след литургията: „Имам болно момче. Преди една година катастрофира с товарна кола и от тогава тръгна назад, все назад... Аз плача и се моля на Бог да му помогне, защото какво ще правим, ако се случи най-лошото? Има две деца...“

Игуменката, която все още беше в храма, поиска да утеша жената, която виждаше за първи път. „Сигурна съм, че Божията майка е чула молитвата за сина ти и ще се намеси. Щом е поискала да изпълниш нещо за нея, това не може да е случайно.“

„Мислиш ли?“ – думите като че озариха лицето ѝ.

„Тя никога не се появява без повод. Изпратила те е тук, за да разбере, че ѝ вярваш. Ти си изпълнила заръката ѝ, сега можеш да поставиш кърпата, където тя е пожелала...“

Жената извади питката, пристъпи към масата с иконата, но не посмя да се докосне до нея. В този миг навярно преживяваше чувството, че се явява пред престола на небесата? А как един малък човек може да положи своето дарение пред престола на Владетеля на Живота? После затвори очите си, с две ръце поднесе кърпата, наведе се, целуна ръката на Божията майка от иконата и я погали. Молитвата ѝ не се чу, а само въпросът към игуменката отново: „Вярваш ли, че тя ще помогне момчето ми да оздравее?“

Ръцете ѝ бързо разчупиха хляба-дарение и го подаде, преди да чуе отговора:

„Сигурна съм. Трябва само да проявите търпение. Нейното застъпничество може много, нали е била на земята и е страдала за своя Син!“

Когато двете жени вдигнаха очи за молитва към Бога, стори им се,

че под купола на храма летят бели лястовици. В един миг решиха, че те си живеят там, та когато дойдат хора и положат даровете си на жертвеника с молитва, тези птици грабват молитвите и ги отнасят в небесното царство. После отново долитат с вестта, че Светия и Всемогъщия отвърща на човека с любов... Тъй както жената разчупваше хляба и го даряваше щедро на всички в храма.

3. На 26 декември, вторият ден от празниците за Рождество Христово, рано сутринта заваля сняг. Само за няколко часа боровете пред манастира заприличаха на великолепни дядомразовци. Навярно заради празника всички в Драгалевския манастир преживяваха красотата силно. Сестра Серафима отиде в стаята на сестра Мелания, която постепенно губеше зрението си от десетина години, а в последните месеци почти не ставаше и не напълно не виждаше. Младата монахиня застана до прозореца и се опита да опише с думи хубостта навън. Но за пореден път изпита безсилието на човешките думи да отразят неотразимата красота, затова с цялото си същество започна да моли Бог да отвори поне за миг зениците на незрящата възрастна монахиня, та и тя да се радва като всички. Но сестра Мелания оставаше все така незряща. Сестра Серафима коленичи пред леглото ѝ и призна, че ако има поне мъничко от божествената сила на Иисус Христос, ще направи калчица от пръст и дух, за да отвори очите ѝ... Възрастната, вярна на Бог повече от петдесет години, потръпна от смут пред думите ѝ: „Защо да молиш Христос за толкова обичайно нещо? Аз и така си представям снега навън, който съм гледала десетки години...“

Сестра Серафима разбра, че навярно възрастната Мелания вижда снега по боровете и кубето на храма. В този миг, без да отваря очите на Своята вярна, Христос щедро рисуваше във въображението ѝ по-великолепни картини от тези, които зрящите хора не могат да видят.

4. Цветя за олтара

В ранната пролет на 1999 г. майка Марина, игумения на манастира „Св. Петка“, преживяваше последните си дни: от месец лежеше неподвижно, рядко идваше в съзнание, а когато ѝ се случваше това, приличаше на човек, завърнал се от отвъдното. Преди пет години с нея живяхме в светата обител осем месеца, изпълнени с взаимна обич и взаимно покорство.

Помня, че тогава, след няколко нейни остри думи, отправени към мен в присъствието на двайсетина поклонници, веднага реших да напусна манастира. Искях още от следващия ден да се върна при свободата, където няма да съм послушница, длъжна да почиства печките, да

пренася въглища и дърва, да храни кокошките, да мълчи и да прощава за всичко, без право на свое мнение. Моментът, в който реших да си тръгна, със същия остър тон обявих намерението си пред гостите. Игуменката замълча... До времето за вечерните молитви мълчахме двете и започнах да събирам малкото личен багаж, пренесен в манастира...

Когато се събрахме по мръкнало и тя произнесе последното „Амин!“, аз бях длъжна да се наведе с поклон, да целуна ръката ѝ и да ѝ поискам прошка за грешките си към нея през деня. Изпълних жеста с неохота, взех ръката ѝ, изговорих молбата да ми прости, ала усещах, че не изговарям думите от сърце, тъй като бях наранена. Тогава 85 годишната жена взе моята ръка, целуна я, притисна я към гърдите си и изговори: „Днес аз бях виновна към теб, прости ми дете мое! Не искам да си отиваш заради моя грешка!“

Никога по-преди не ми се беше случвало подобно чудо: по-възрастния, по-висшия да целуне ръка и да поиска прошка. Приех жеста толкова чувствено, че грабнах в прегръдка малката фигура на майка Марина, притиснах я до себе си и обещах, че оставам при нея за следващите уроци по човечност!

Когато през 1999 г. се върна от болницата в тежко здравословно състояние, приех да дежуря до леглото ѝ няколко часа от денонощието. Изпитвах мъка, че пролетта във намира в клоните и в цветята, а тя вече не можеше да става от леглото. Един ден, като минах край оградата на манастира, видях нацъфтели бели зюмбюли. Откъснах три от тях, отидох при болната и ги поднесох към нея. Тя се зарадва, помириша ги и вдигна ръката си: „В олтара! Занеси ги в олтара от мен за Господа!“

Исках да изпълня молбата ѝ, но знаех, че като жена и послушница, нямам право да прекрача прага на Светая светих по никакъв повод. Свещеникът щеше да дойде за неделната литургия след четири дни. Казах на игуменката, че ще оставя цветята пред вратата на олтара, а тя повтори: „Не, пред Разпятието на олтара, от мен...“

Взех ключа на храма, отворих вратата, прекосих по пътеката с килима, а през цялото време в душата ми се бореха два въпроса: кое е по-силният грях: да не изпълня желанието и да я излъжа, че съм поставила цветята пред разпятието, или... да получа отговор на много пъти задаван и безответен въпрос: „Какво ще се случи, ако една жена пристъпи прага на олтара?“

Малката, тясна вратичка на иконостаса беше отворена. Пристъпих, влязох в забраненото за жена място, докоснах масата с разпятието в очакване, че ще се случи чудо, което ще ме сгромоляса на пода и повече

никога няма да изляза от тук... Но нищо подобно не ме сполетя. Произнесох в полушепот кратка молитва, навярно най-дълбоката и прочувствената в сърцето ми; положих зюмбюлите пред разпятieto и излязох.

Като се върнах в стаята при майка Марина, опитах се да разкажа какви мисли вълнуваха малката ми душа. Игуменката само слушаше, поклащаше глава, усмихваше се едва доловимо и в края каза: „Това ще бъде последният ти урок от мен.“

След два дни премина в отвъдния свят, където истините се гледат лице в лице и отговорите на човешките ни въпроси навярно са непотребни.

КРАЙ

© Мариана Тинчева Еклесия

Източник: <http://bezmonitor.info/>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10445>]